

for skulde yde Godtgjørelse efter Regning paa den Maade, som Tilfældet er ved de Embeder, med Hensyn til hvilke endnu ikke en Revision har fundet Sted siden Postlovens Udstedelse. Det var ikke min Mening, at dette skulde være et stadigt vedblivende Forhold, men det var min Mening, at man skulde vedblive hermed i nogle Aar, indtil det kunde antages, at Landpostvæsenet havde faaet den Udvidelse, som det overhoved vil faae, og man saaledes var kommen til at indhøste mere stabile Erfaringer med Hensyn til, hvor megen Porto der behøves for hvert enkelt Embede. Denne Betragtningssmaade har man imidlertid ikke villet gaa ind paa i det andet Thing, idet man der har fastholdt, at den en Gang i Postloven foreskrevne Regel, nemlig, at saadan Postogodtgjørelse skulde indbefattes i Kontorholdet, maatte fastholdes for Retsbetjentenes Vedkommende ligesom for andre Embedsmænds Vedkommende, og i dette Punkt har det ikke været mig muligt at gennemføre min Anskuelse. Jeg antager imidlertid, at der dog i det Hele og i det Store for Retsbetjentembedernes Vedkommende vil vindes saa meget ved denne Lov, at det ikke vil være forvarligt at lade dens Standsbringelse strande paa Uenigheden om dette Punkt, og jeg kan derfor ikke Andet end udtale, at jeg tror, det vil være rettest, at denne Lov vedtages saaledes, at den kunde komme ud i Aar. Det har ikke ringe praktisk Betydning, om den kommer i Stand eller ikke, da den omfatter et meget stort Antal Embeder, saaledes som man kan se af Loven. Det er et meget stort Antal Retsbetjente, hvis Interesse der i denne Henseende er Spørgsmaal om.

Ogenbøll: Det høie Thing vil jo ikke være ubekendt med, at Lovene om Kontorholdsogodtgjørelse, og navnlig de, der vedkomme Suffitsembedsmændene, gennem en Række af Aar egentlig kunne siges kun at have været behandlede i Folkethinget, idet man her i Thinget, naar der var Enighed imellem Folkethinget og Ministeren, uden videre har pleiet at acceptere en saadan Lov, saaledes som den kom fra det andet Thing. I forrige ordinære Samling blev der imidlertid, som det vil erindres, her i Thinget nedsat et Udvalg til nærmere at gjøre sig og Thinget bekendt med de Principer, hvorigennem man var kommen til de gennem en Række af Aar fastslaaede Resultater, fordi der af Medlemmer her i Thinget var opstillet forskjellige Tvivl om, hvorvidt navnlig de Lønninger, der for Retsbetjentenes Medhjælp vare fastsatte, kunde siges at være passende. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, da den høitærede Minister ved Forelæggelsen af Lovforslaget i denne Samling netop har taget Hensyn til de Bemærkninger, der den Gang fremkom fra Landsthinget, idet han nemlig har søgt en Forhøielse af de

Lønninger, som ere beregnede for Fuldmægtigene og Skriversne. Forhøielsen er ikke stor, det er kun 100 Kr. for en Fuldmægtig og 100 Kr. for en Skriver, men det er jo dog altid Noget. Jeg finder imidlertid, at man bør minde om, at skjøndt der nu iaar er stet en lille Forhøielse i den nævnte Henseende, er det meget tvivlsomt, hvorvidt en saadan Forhøielse kan siges at være tilstrækkelig. Det maa erindres, at lige siden 1861, da Loven om at sætte Retsbetjentene paa fast Gage blev givet, har det været en staaende Praxis at beregne Lønnen til 400 Rdl. eller 800 Kr. for Fuldmægtige og 200 Rdl. eller 400 Kr. for Skrivere. Om nu en Forhøielse af disse Lønninger med 100 Kr. virkelig er en Forhøielse, der kan siges at have Noget at betyde, er for mig meget tvivlsomt. Jeg nævner det ikke her, fordi jeg — navnlig ikke efter den høitærede Ministers Udtalelse — skulde have i Ginde at foreslaa nogen Forandring, men jeg nævner det, fordi man bør henlede Opmærksomheden paa forskjellige Forhold, som gjøre, at denne Forhøielse i Grunden er forsvindende, og at i Virkeligheden de Hjelpemidler, som Retsbetjenten har til at kunne bestride sit Kontorhold, ere sunkne meget betydeligt i de senere Aar. Det forekommer mig, at der her er flere Forhold, som kunne tages i Betragtning, og som Udvalget i Folkethinget i alt Fald aldeles ikke har haft Diet aabent for. Det ærede Udvalg har tidligere erkjendt og har endogfaa, saavidt jeg erindrer, udtrykkelig i den foreliggende Betænkning erkjendt, at en Retsbetjents Fuldmægtig maa have andre væsentlige Indtægter for overhoved at kunne indtræde i denne Stilling. Dette er fuldkommen rigtigt; men der maa man saa igjen bringe i Erindring, at i disse Indtægter, som Retsbetjenten skal kunne skaffe sin Fuldmægtig, eller som Fuldmægtigen har Afgang til at faae, er der i de senere Aar paa forskjellig Maade stet ikke ubetydelige Skaar, og først og fremmest vil jeg da nævne Sagsførerloven af 1868. Den frie Afgang til at blive Sagsfører har bevirket, at mange Steder — jeg tør sige de fleste Steder — hvor et sportellønnet Embede gaar over til at komme paa fast Gage, gaar den gamle Fuldmægtig sin Vej, bliver Sagsfører og tager Praxis med sig, saaledes at den nye Retsbetjent, der kommer, er høist uheldigt stillet med Hensyn til at skaffe sig Assistance, fordi han, naar den private Forhøjelse er borte, ingen brugbar Medhjælp kan faae for den normerede Løn. Endvidere skal jeg tillade mig at henvisse til Konkursloven og Skifte-loven. Saa længe Skiftevæsenet efter den ældre Lovgivning udelukkende administreredes af vedkommende Skifteforvalter, var det baade Skik og Brug og i og for sig naturligt, at hans Fuldmægtig fik visse Indtægter, navnlig Infassationsindtægter, som salbt i saadanne Boer, men nu er Forholdet saaledes, at disse Indtægter for en meget stor Del og for største Delen gaa til Sagsførerne, som nu have